

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/51/2026
Identifikačné číslo spisu:	5123012575
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5123012575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného K. O. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 3. septembra 2026 v Bratislave dovolanie obvineného K. O. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Emila Hadbábnyho proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. októbra 2025, sp. zn. 2To/74/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. O. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 30. júna 2025, sp. zn. 55T/50/2023, uznal obvineného K. O. za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 25.03.2023 v čase okolo 23.55 hod. v Ž. na ulici J. XXXX/X nezisteným spôsobom, bez známok použitia násillia vošiel do bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí, kde v izbe na posteli spal poškodený K. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/X, Ž., kde z tohto strhol paplón a fyzicky ho napadol a to tak, že ho udieral rukou do hlavy, hrude, ramena a nohou do tváre a hrude a potom z bytu odišiel, týmto konaním spôsobil poškodenému K. F.U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/X, Ž. zranenia a to pomliaždenie hlavy v záhlavnej a spánkovej oblasti vpravo, pomliaždenie okolia oboch očí, zakrvácanie do spojovky ľavého oka, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie dolnej čeľuste vpravo, pomliaždenie pravého ramenného kĺbu, pomliaždenie hrudnej steny v oblasti hrudnej kosti s dobou liečby 14 až 21 dní.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému K. F., nar. XX. O. XXXX v H., trvale bytom J. XXXX/X, Ž., škodu spôsobenú trestnými činmi vo výške 1.816,50 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného K. F., nar. XX. O. XXXX v H., trvale bytom J. XXXX/X, Ž., so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený K. O. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. októbra 2025, sp. zn. 2To/74/2025, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol, pretože nie je dôvodné.

Dňa 16. apríla 2026 podal obvinený K. O. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Emila Hadbábnyho písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnili dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., a sice:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal, že mu počas trestného konania nebolo umožnené zvoliť si obhajcu. Uviedol, že po zrušení rozsudku okresného súdu a vrátení mu veci na ďalšie prejednanie a rozhodnutie, požiadal súd o ustanovenie obhajcu, na čo ho sudca okresného súdu ústne vyrozumel, že by to len natiahlo čas, pričom uvedená skutočnosť by mala vyplývať zo zvukového záznamu. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený namietal, že získanie a vykonanie dôkazu - opoznanie osoby páchatela bolo v rozpore so zákonom, pričom nebol aplikovaný inštitút rekognície podľa § 126 Tr. por. Mal za to, že konajúce súdy (s výnimkou oslobodzujúceho rozsudku) priorizovali výpoveď poškodeného ako korunného dôkazu, pričom opoznanie jeho osoby ako páchatela trestného činu bolo vykonané neobjektívne, nezákonne cez sociálnu sieť O. a v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Podľa názoru obvineného sa malo opoznanie osoby útočníka vykonať na základe objektívnej identifikácie, ku ktorej by sa dospelo prostredníctvom dodržiavania prísnych pravidiel pre objektivitu rekognície, ktorej mal predchádzať čo najpodrobnejší výsluch poškodeného zameraného na popis páchatela. Rekognícia podľa § 126 Tr. por. však nebola vôbec realizovaná. Obvinený v dovolaní tiež namietal neúplnosť vykonaného dokazovania a nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdmi, ako aj porušenie vyhľadávacej zásady, keďže v jeho prospech neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní vykonané žiadne dôkazy, porušenie zásady in dubio pro reo a tiež porušenie zásady prezumpcie neviny krajským súdom, ktorý ho vo vydaných rozhodnutiach označoval ako „skúsený recidivista“ a „osoba silne kriminálne narušená“. Záverom dovolania obvinený vyjadril nesúhlas so správnosťou a úplnosťou zisteného skutkového stavu, ako aj so správnosťou jeho právneho posúdenia.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon a súčasne, aby rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušil a po ich zrušení v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal na nové prerokovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“) podaním z 27. apríla 2026 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Mal za to, že ide o opakovanie argumentácie obvineného z konania pred súdmi nižšieho stupňa, s ktorou sa súdy riadne vysporiadali. Uviedol, že súdy konštatovali, že osoba obvineného ako páchatela skutku, bola poškodeným opoznaná zákonným spôsobom. Obvineného ako páchatela skutku opoznal poškodený procesne zákonne zabezpečeným dôkazom - jeho výpoveďou a to aj na hlavnom pojednávaní, bezprostredne a v prítomnosti obvineného. Poškodený ako svedok, na hlavnom pojednávaní

bezprostredne, v prítomnosti obvineného, tohto opoznal ako páchatel'a skutku a výslovne uviedol, že skutok spáchal obvinený. Rekognícia nebola potrebná, bola by nadbytočná, pretože poškodený aj v prípravnom konaní opoznal obvineného z jeho fotografií na sociálnych sieťach, ktoré sám našiel krátko po spáchaní skutku. Súdny vyhodnotil aj ďalšie dôkazy, ktoré nepriamo poukazovali na spôsob spáchania skutku a na motív obvineného. Prokurátor poukázal na to, že predmetom dovolacieho konania nie je vykonávanie dokazovania, resp. opätovné hodnotenie dôkazov vykonaných súdmi. Ohľadom tvrdenia obvineného, že mu súd napriek jeho žiadosti neustanovil obhajcu, čo má vyplývať zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania, prokurátor uviedol, že nemá vedomosť o takomto postupe súdu. Dodal, že konaním a rozhodnutím súdov nedošlo k porušeniu práv obvineného na obhajobu tak, ako to uvádza v dovolaní jeho obhajca. Pokiaľ ide o zákonnosť a dôvodnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, prokurátor konštatoval, že okresný súd, ako aj krajský súd, vykonané dôkazy riadne vyhodnotili a skutok, ktorý spáchal obvinený, aj správne právne kvalifikovali. Súdny svoje rozhodnutia ohľadom každej podmienky na naplnenie trestnej zodpovednosti obvineného pre trestný čin, ktorý spáchal, riadne vyhodnotili a odôvodnili, pričom svoje rozhodnutie opreli o riadne a v dostatočnej miere vykonané dokazovanie a dôkazy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 16. júla 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1

písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Pokiaľ obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namieta, že mu počas trestného konania nebolo umožnené zvoliť si obhajcu, keď po zrušení rozsudku okresného súdu a vrátení mu veci na ďalšie prejednanie a rozhodnutie, požiadal súd o ustanovenie obhajcu, na čo ho sudca okresného súdu ústne vyrozumel, že by to len natiahlo čas, pričom uvedená skutočnosť by mala vyplývať zo zvukového záznamu, najvyšší súd uvádza, že ide o tvrdenie obvineného, ktoré nezodpovedá obsahu spisu (zápisnici o hlavnom pojednávaní z 30. júna 2025 ani zvukovému záznamu z hlavného pojednávania).

V tejto súvislosti sa žiada poznamenať, že podľa § 34 ods. 1, posledná veta, Tr. por. obvinený môže uplatňovať svoje práva sám alebo prostredníctvom obhajcu. Zo zápisnice o vylúchu obvineného zo 14. júna 2023 (č. l. 12 - 16 spisu) vyplýva, že obvinený si nezvolil obhajcu s tým, že obhajovať sa bude sám, neuplatnil si nárok na bezplatnú obhajobu, prípadne obhajobu za zníženú odmenu. Obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 7. marca 2024 po zákonom poučení síce uviedol, že žiada o pridelenie obhajcu, následne ale uviedol, že obhajcu si zvolí, nechce, aby mu ho ustanovoval súd a z tohto dôvodu bolo hlavné pojednávanie odročené. Obvinený si napriek tomu v ďalšom priebehu konania obhajcu nezvolil a ani o jeho ustanovenie súd nepožiadaval. Obvinený bol náležite poučený o všetkých právach obvineného, a to v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Skutočnosť, že obvinený nevyužil svoje právo na voľbu obhajcu, resp. podanie žiadosti o jeho ustanovenie z dôvodu nedostatku prostriedkov na úhradu trov obhajoby, bolo jeho slobodným rozhodnutím. Jeho tvrdenie, že mu nebolo umožnené zvoliť si obhajcu, preto nemá žiaden relevantný podklad.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný

postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázuje takáto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súdom nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného, že získanie a vykonanie dôkazu - opoznanie osoby páchatel'a bolo v rozpore so zákonom, pričom nebol aplikovaný inštitút rekognície podľa § 126 Tr. por. najvyšší súd poukazuje na vecne a argumentačne správne odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý k tejto otázke uviedol, že „osoba obžalovaného bola poškodeným opoznaná zákonným spôsobom. Rekognícia v predmetnom prípade trestného stíhania nebola potrebná, nakoľko poškodený obžalovaného stotožnil prostredníctvom podobizne uverejnenej na sociálnych sieťach, a to v krátkom časovom období po tom, ako tohto svojimi zmyslami prvýkrát vnímal pri svojom fyzickom napadnutí. Z tohto dôvodu by prípadná rekognícia v trestnom konaní nemala svoj praktický význam, bola by nadbytočná a zároveň by nezodpovedala zákonnej úprave jej priebehu a realizácie. Opakovane krajský súd uvádza, že poškodený obžalovaného opoznal iným spôsobom, čo potvrdil aj na konanom hlavnom pojednávaní.“

Najvyšší súd uzatvára, že výpoveď poškodeného z prípravného konania, v rámci ktorej opoznal obvineného bez relevantných pochybností, ako aj jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní, ako rozhodujúceho dôkazu preukazujúceho vinu obvineného, bola získaná a vykonaná zákonným spôsobom, preto touto dovolacou námietkou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že námietka nevykonania rekognície neobstojí v zmysle

kritérií dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

K námietkam obvineného smerujúcich k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, najvyšší súd uvádza, že ide o námietky skutkového charakteru, ktoré nie sú podraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ale ani pod akýkoľvek iný dôvod dovolania. V tejto súvislosti najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretí „odvolací“ stupeň zameraný k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať žiadny dovolací dôvod.

Obdobne pokiaľ dovolateľ namieta, že z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že obvinený spáchal skutok a dôkazné pochybnosti mali súdy vyložiť v prospech dovolateľa použitím zásady *in dubio pro reo*, tak dovolací súd uvádza, že použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 37/1971) a teda táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným.

Skutkových zistení sa týka aj vyhľadávacia zásada podľa § 2 ods. 10 Tr. por., ktorú taktiež nie je možné namietkať v dovolacom konaní, pretože ide o procesnú zásadu týkajúcu sa zisťovania skutkového stavu a rozsahu dokazovania.

K námietke obvineného týkajúcej sa porušenia zásady prezumpcie nevinu krajským súdom, ktorý ho vo vydaných rozhodnutiach označoval ako „skúsený recidivista“ a „osoba silne kriminálne narušená“, najvyšší súd poukazuje na obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorého plynie, že výraz „skúsený recidivista“ krajský súd použil pri odôvodnení viny obvineného na podklade výsledkov vykonaného dokazovania a nie na podklade vopred prijatého záveru o jeho vine. Taktiež výraz „osoba silne kriminálne narušená“ krajský súd použil v rámci úvah pri ukladaní trestu, uvedené preto nie je porušením zásady prezumpcie nevinu vyplývajúcej z § 2 ods. 4 Tr. por.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorú je potrebné vecne podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorý je daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, najvyšší súd uvádza, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej

slobody a prečinu ublíženia na zdraví upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a rovnako tak uznesenie krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody nie sú dané, a preto dovolanie obvineného K. O. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.